

Daniels bok – nummer åttiotvå

Att avtäckta den profetiska gåtan: att förstå historien i Daniel 11 och betydelsen av det dagliga inom adventismen

Jeff Pippenger
2024-02-15

Efter att vi har gått igenom historien från 1863 till ändens tid år 1989, i sammanhanget av de fyra styggelserna i Hesekiel kapitel åtta, vilka representerar adventismens fyra generationer, kommer vi att rikta vår uppmärksamhet mot den kunskapsökning som blev upplåst år 1989. Denna kunskapsökning gällde de sista sex verserna i Daniel kapitel elva. År 1989 upptäckte vår lilla sabbatsstudiegrupp reformlinjerna i Bibelns profetia, vilka Future for America ofta hänvisar till och vilka fastställer händelseföljden i varje reformlinje, vilket i sin tur gör det möjligt för en profetiastuderande att tillämpa den sena regnets metodik av ”rad på rad”.

Inom några år (1992) hade jag skrivit en uppsats som behandlade de sista sex verserna i Daniel elva. Uppsatsen skrevs för min egen tillfredsställelse, ty jag hade varken förmåga eller avsikt att offentligt sprida studien. År 1994 hade uppsatsen funnit vägen till en självunderstödjande adventistisk verksamhet, och år 1995 publicerades i en månadstidskrift utgiven av den verksamheten en serie om elva artiklar som behandlade de sista sex verserna i Daniel elva. Det finns endast några få specifika hänvisningar till Daniel elva i Profetians Andes skrifter, och den viktigaste av dem alla blev ett centralt argument för giltigheten i den tillämpning jag framlade beträffande dessa verser.

”Vi har ingen tid att förlora. Orostider ligger framför oss. Världen är uppfylld av krigets ande. Snart skall de hemsökelse som omtalas i profetiorna äga rum. Profetian i Daniels elfte kapitel har nästan nått sin fullständiga uppfyllelse. Mycket av den historia som har utspelas sig till uppfyllelse av denna profetia kommer att upprepas. I den trettionde versen talas det om en makt som ”skall bli missmodig, [Daniel 11:30–36 citerat.]”

”Scener liknande dem som beskrivs i dessa ord kommer att utspelas.” Manuscript Releases, nr 13, s. 394.

Syster White klargör tydligt att 1798 är ”ändens tid”.

”Men vid ändens tid”, säger profeten, ”skola många fara hit och dit, och kunskapen skall varda stor.” Daniel 12:4.... Sedan år 1798 har Daniels bok blivit upplåten, kunskapen om profetiorna har ökat, och många har förkunnat det allvarliga budskapet om den nära förestående domen.” The Great Controversy, 356.

Vers fyrtio i Daniel elva börjar med orden: ”Och vid ändens tid.”

Och vid ändens tid skall kungen i söder stöta samman med honom; och kungen i norr skall storma mot honom såsom en virvelvind, med vagnar och ryttare och med många skepp; och han skall tränga in i länderna och översvämma dem och dra fram. Daniel 11:40.

Det är uppenbart, även utan det direkta bekräftandet från profetians Ande, att vers fyrtio markerar början på en följd av händelser som började år 1798. Dessa händelser leder fram till nådatidens slut för mänskligheten, ty den första versen i Daniels tolfte kapitel säger: ”Och på den tiden skall Mikael träda fram”, och syster White är tydlig med att när Mikael träder fram upphör nådatiden för mänskligheten.

”På den tiden skall Mikael träda fram, den store fursten som står som försvarare för ditt folks barn. Och det skall bli en tid av nöd, sådan som aldrig har varit sedan hednafolk blev till ända till den tiden. Men på den tiden skall ditt folk bli frälst, var och en som finnes uppskriven i boken.” Daniel 12:1.

”När den tredje ängels budskap avslutas, vädjar nåden inte längre för jordens skyldiga invånare. Guds folk har fullbordat sitt verk. De har mottagit ”det sena regnet”, ”vederkvickelsen från Herrens ansikte”, och de är beredda för den prövningens stund som ligger framför dem. Änglar skyndar fram och tillbaka i himlen. En ängel som återvänder från jorden förkunnar att hans verk är fullbordat; det slutliga provet har kommit över världen, och alla som har visat sig trogna de gudomliga buden har mottagit ”den levande Gudens sigill”. Då upphör Jesus med sin medling i helgedomen därovan. Han lyfter sina händer och säger med hög röst: ”Det är fullbordat”; och hela den änglahärskaran lägger ner sina kronor, medan Han uttalar den högtidliga förklaringen: ”Den som gör orätt må fortsätta att göra orätt, och den som är oren må fortsätta att vara oren; och den som är rättfärdig må fortsätta att vara rättfärdig, och den som är helig må fortsätta att vara helig.” Uppenbarelsboken 22:11. Varje fall har avgjorts till liv eller död.” Den stora striden, 613.

Vers fyrtio i Daniel elva börjar år 1798, och i vers fyrtiofem, när kungen i norr (påvedömet) går mot sitt slut och ingen hjälper honom, avslutas människans prøvotid, ty nästa vers säger: ”Och på den tiden”, och identifierar därmed den ”tid” som framställs i den föregående versen, vilken är vers fyrtiofem i Daniel elva. Kungen i norr (påvedömet) går mot sitt slut vid slutet av människans prøvotid.

Därför identifierar historien i de sista sex verserna av Daniel elva en följd av händelser som börjar år 1798 och slutar vid den mänskliga prøvotidens slut. När syster White levde var 1798 uppenbarligen redan förfluten historia för henne. När hon förklarade att ”profetian i det elfte kapitlet i Daniel nästan har nått sin fullständiga uppfyllelse”, kan hon därför endast syfta på historia som inträffar efter 1798 och innan Mikael träder upp. Hon säger därefter uttryckligen att ”mycket av den historia som har ägt rum i uppfyllelse av denna profetia kommer att upprepas”, och undervisar därmed den som studerar profetiorna om att den avslutande historien i Daniel elva, som ”nästan har nått sin fullständiga uppfyllelse”, har förebildats i andra delar av de historiska skeenden som framställs i Daniel kapitel elva.

När hon väl framhäver denna allra viktigaste profetiska nyckel, citerar hon därefter vers trettio till trettiosex och förklarar: ”Scener liknande dem som beskrivs i dessa ord skall äga rum.” Inspirationen gav en nyckel åt de studerande av profetian som önskade förstå den slutliga uppfyllelsen av Daniel elva. Nyckeln var att historien i de sista sex verserna av Daniel elva utgjorde en parallell till den historia som framställs i vers trettio till trettiosex. Det finns ett

överflöd av ljus som härrör från denna uppenbarelse, men det som här behöver beaktas är att i Daniel elva, vers trettioett, tas "det dagliga" bort.

För att rätt förstå den historia som åskådliggör den följd av händelser som leder fram till människans prøvotids slut, måste den som studerar profetian ha en riktig förståelse av "det dagliga". Om vers trettioett avser att Kristi helgedomstjänst tas bort, eller om den avser borttagandet av hedendomen, är det helt och hållet nödvändigt att förstå detta, om du önskar att rätt förstå den parallella historia som syster White talade om när hon skrev: "Scener liknande dem som beskrivs i dessa ord kommer att äga rum."

Naturligtvis erkände inte det laodiceiska adventismen uppfyllelsen av den fjortonde versen i Daniel elva såsom utpekande Sovjetunionens sammanbrott år 1989, men versen identifierar just dessa händelser. För dem som önskade att rätt förstå den profetiska kunskapsökning som kom med uppfyllelsen av den fjortonde versen år 1989, blev den rätta förståelsen av "det dagliga" då närvarande sanning. Under den tidiga delen av nittonhundratalet var den rätta förståelsen viktig, ty den var en väsentlig del av de grundläggande sanningar som Herren använde William Miller till att upprätta.

Men under det första ett och ett halvt decenniet av det tjugonde århundradet var den sataniska protestantiska uppfattningen, som hävdar att "det dagliga" representerar Kristi helgedomstjänst, en minoritetsståndpunkt, och det var inte värt att ens låta en kontrovers om sanningen att "det dagliga" är en symbol för hedendomen börja. Detta är anledningen till att ni från de laodiceiska historiska revisionisterna kommer att få höra att ämnet om "det dagliga" "inte skall göras till en testfråga", eller "att ämnet om 'det dagliga' inte skall uppröras". Vad revisionisterna alltid utelämnar när de leder de okunniga i denna särskilda diskussion, är den inskränkning som Inspirationen alltid knöt till ämnet. Följande avsnitt är riktat till äldste Haskell.

Äldste Haskell ledde försvaret av den rätta förståelsen av "det dagliga" mot Prescotts och Daniells angrepp under nittonhundratalets första och andra årtionde. Ge noga akt, ty syster White anger aldrig att Haskells förståelse av "det dagliga" var oriktig; hon instruerar honom endast att inte låta uppståndelsen fortgå, eftersom Herren inte ville bereda en fortgående plattform för sanningens fiender (Prescott och Daniells), så att de kunde fortsätta att driva sin falska lära. I avsnittet tillrättavisas Haskell för "diagrammet", och det diagram som avses är 1843 års diagram. Haskell hade låtit framställa 1843 års diagram på nytt som ett vittnesbörd i den striden. Men han nöjde sig inte med att bara återge det; längst ned på diagrammet infogade han det stycke från syster White där hon säger att "1843 års diagram leddes av Herrens hand och inte borde förändras". När du läser avsnittet, räkna hur många gånger hon säger: "vid denna tid."

"Jag har fått befallning att säga er: Låt inga frågor vid denna tid tas upp i Review som kommer att verka oroande på sinnena.... Vi har nu ingen tid att ge oss in i onödig kontrovers, utan vi bör allvarligt begrunda behovet av att söka Herren för sann omvändelse i hjärta och liv. Målmedvetna ansträngningar bör göras för att vinna helgelse för själ och sinne."

"Jag har fått varningar beträffande nödvändigheten av att vi håller enad front. Detta är en sak av betydelse för oss i denna tid. Som enskilda behöver vi handla med största försiktighet.

”Jag skrev till äldste Prescott och sade honom att han måste vara ytterst försiktig så att han inte i Review tar upp ämnen som skulle tyckas påvisa brister i vår tidigare erfarenhet. Jag sade honom att denna fråga, i vilken han menar att ett misstag har begåtts, inte är en vital fråga, och att om den nu skulle ges framträdande plats, skulle våra fiender dra fördel av det och göra en höna av en fjäder.

”Till dig säger jag också att detta ämne [IDENTITETEN HOS ”DET DAGLIGA” I DANIEL 8.] inte bör göras till föremål för agitation vid denna tid. Nej, min broder, jag känner att i denna kris i vår erfarenhet bör den tavla som du har låtit nytutge inte spridas. Du har begått ett misstag i denna sak. Satan verkar målmedvetet för att åstadkomma frågor som kommer att skapa förvirring. Det finns sådana som skulle vara förtjusta över att se våra predikanter i strid om denna fråga, och de skulle göra stor sak av den.

”Jag har blivit underrättad om att när det gäller vad som än må sägas på endera sidan av denna fråga, är tystnad i denna tid värtalighet. Satan vakar efter ett tillfälle att skapa splittring bland våra ledande predikanter. Det var ett misstag att offentliggöra tabellen innan ni alla kunde samlas och komma överens i frågan. Ni har inte handlat vist genom att föra fram ett ämne som nödvändigtvis måste skapa diskussion och framkalla olika uppfattningar, ty varje punkt kommer att vrängas och ges en betydelse som endast kommer att skada saken. Vi har allt vi kan göra med att bemöta de falska påståendena från dem som har visat prov på sin villighet att bära falskt vittnesbörd.” Manuscript Releases, band 9, 106, 107.

I den föregående artikeln fastställde vi att Ellen White sade att de som förkunnade budskapet om domens stund hade den rätta förståelsen av ”det dagliga”, och att Prescotts och Daniells’ uppfattning att ”det dagliga” representerade Kristi tjänst i helgedomen kom från Satan. Hon tillrättavisade Haskell för att han lät kontroversen fortsätta, men inte för hans ståndpunkt beträffande sanningen om vad ”det dagliga” representerar. Vid den tiden trodde majoriteten fortfarande på pionjärens förståelse av ”det dagliga”, och ännu viktigare: versen i Daniel elva, som skulle förseglas upp vid ”ändens tid” år 1989, låg fortfarande årtionden in i framtiden. Vid den tiden (1989) skulle vikten av den rätta förståelsen av ”det dagliga” bli nödvändig. Revisionisterna utelämnar alltid Ellen Whites preciseringar, vilka var begränsade till just den perioden, ur sina fablers anrättningar. Räkna tidsangivelserna i följande stycke.

”Jag har ord att tala till bröderna Butler, Loughborough, Haskell, Smith, Gilbert, Daniells, Prescott och alla som har varit verksamma i att driva sina uppfattningar beträffande betydelsen av ”det dagliga” i Daniel 8. Detta skall inte göras till en prøvosten, och den oro som har uppstått genom att det har behandlats som en sådan har varit mycket olycklig. Förvirring har blivit följden, och några av våra bröders sinnen har avletts från det eftertänksamma övervägande som borde ha ägnats åt det verk som Herren har anvisat att skulle utföras i våra städer vid denna tid. Detta har varit till glädje för den store fienden till vårt verk.

”Det ljus som har givits mig är att ingenting bör göras för att öka upprördheten kring denna fråga. Låt den inte föras in i våra framställningar och uppehållas vid såsom en sak av stor vikt. Vi har ett stort verk framför oss, och vi har inte en timme att förlora från det väsentliga arbete som skall utföras. Låt oss begränsa våra offentliga ansträngningar till framställningen av de

viktiga sanningens linjer över vilka vi har klart ljus.

”Jag vill fästa er uppmärksamhet vid Kristi sista bön, sådan den är återgiven i Johannes 17. Det finns många ämnen som vi kan tala om — heliga, prövande sanningar, sköna i sin enkelhet. Vid dessa kan ni dröja med innerlig allvarlighet. Men låt inte ”det dagliga”, eller något annat ämne som kommer att väcka strid bland bröderna, tas upp vid denna tid; ty detta kommer att fördröja och hindra det verk som Herren just nu vill att våra bröders sinnen ska vara inriktade på. Låt oss inte väcka frågor som kommer att avslöja en tydlig meningsskiljaktighet, utan låt oss i stället hämta ur Ordet de heliga sanningarna angående Guds lags bindande anspråk.

”Våra predikanter bör sträva efter att framställa sanningen på det mest tilltalande sätt. Så långt det är möjligt, må alla tala samma sak. Låt framställningarna vara enkla och behandla livsviktiga ämnen som lätt kan förstås. När alla våra predikanter inser nödvändigheten av att ödmjuka sig, då kan Herren verka tillsammans med dem. Vi behöver nu bli omvända på nytt, så att Guds änglar kan samarbeta med oss och göra ett heligt intryck på sinnena hos dem för vilka vi arbetar.

”Vi måste sammanfogas i Kristuslik enhets band; då skall vårt arbete inte vara förgäves. Dra jämnt i tömmarna, och låt inga stridigheter föras in. Uppenbara sanningens förenande kraft, och detta kommer att göra ett mäktigt intryck på människors sinnen. I enheten finns styrka.

”Detta är inte en tid att framhäva oviktiga meningsskiljaktigheter. Om några, som inte har en stark levande förbindelse med Mästaren, uppenbarar för världen sin svaghet i kristen erfarenhet, kommer sanningens fiender, som noga iakttar oss, att göra det mesta av den, och vårt verk kommer att hindras. Må alla odla saktmod och lära av Honom som är saktmodig och ödmjuk i hjärtat.

Ämnet om ”det dagliga” borde inte framkalla sådana rörelser som har uppstått. Till följd av det sätt på vilket detta ämne har behandlats av män på båda sidor i frågan har strid uppstått och förvirring blivit följd.

”Broder Larry Smiths handlande, då han publicerade en traktat som innehöll fördömlse av sina bröder och av deras tro, var inte sanktionerat av Gud. Och till äldste Prescott vill jag säga: Herren har inte lagt någon börda på er angående denna sak.

”Det smärtade mig att höra att äldste Daniells, trots att han visste att det fanns meningsskiljaktigheter i denna fråga bland våra ledande bröder, skulle driva fram denna fråga, såsom skedde på vissa platser.

”Andra av våra bröder har inte låtit sig ledas av vishet och har inte klart dragit slutsatser från orsak till verkan beträffande följderna av sina ansträngningar att upprätthålla sina uppfattningar angående tolkningen av ”det dagliga”. Så länge den nuvarande meningsskiljaktigheten i fråga om detta ämne består, må det inte göras framträdande. Låt all strid upphöra. I en sådan tid är tystnad värtalighet.

”Guds tjänares plikt i denna tid är att predika Ordet i städerna. Kristus kom för att frälsa själar, och vi behöver, såsom förvaltare av Hans nåd, förmedla åt invånarna i de stora städerna kunskap om Hans frälsande sanning.” Pamfletter, nummer 20, 11, 12.

Broder Larry Smith, som hon syftade på, var särskilt upprörd över situationen, eftersom det var hans fars bok, *Daniel and the Revelation*, som Prescott och Daniells ville skriva om för att ändra det han hade skrivit om ”det dagliga”. Broder Smith försvarade sanningen och även sin far. Hon avgränsar upprepade gånger kontroversen med orden ”vid denna tid”, och mot slutet säger hon: ”Så länge den nuvarande meningsskiljaktigheten i fråga om detta ämne består, må det inte göras framträdande.” Alla adventismens universitet som i dag undervisar om ”det dagliga” lär ut den sataniska uppfattningen. Det råder uppenbarligen inte samma förhållanden i dag som det gjorde vid den tiden.

Adventismens andra generation började vid upproret 1888, och spiritualismen etablerades bland ledarskapet. Detta tillstånd öppnade dörren för främjandet av större spiritualistiska villfarelser, vilka skulle skapa en miljö av främlingskap och splittring, då män i ansvarsfulla ställningar beslutade sig för att främja vad de personligen ansåg vara sanning. Män såsom Daniells, Prescott och Kellogg blev symboler för den historia där Hesekiel identifierade vad de sjuttio äldste, ”de äldste av Israels hus”, skulle ”göra i mörkret, var och en i sina avgudabilders kamrar? ty de säger: Herren ser oss inte.”

I den generationen gick båda budbärarna för 1888 års budskap vilse i de kontroverser, den förvirring och den spiritualism som uppslukade Hesekiels sjuttio äldste, vilka hade avbildat avgudar på templets väggar och på sina sinnens väggar. Hälsoreformen avlägsnades på grund av Kelloggs spiritualism, och ändå förleder de revisionister som tillhör det laodiceiska adventismen de olärda att tro att någon form av seger framgick ur den generationens kaos. Det fanns en parallell historia på Domarnas tid, där sammanfattningen av Domarnas historia fullkomligt passar denna period, ty Domarbokens sista vers säger:

På den tiden fanns ingen kung i Israel; var och en gjorde det som var rätt i hans egna ögon.
Domarboken 21:25.

Vi kommer, allteftersom vi fortsätter med dessa artiklar, att visa varför Domarbokens historia motsvarar den andra generationens adventisms historia; men det bör noteras att när man betraktar den laodikeiska adventismens historia, har den lättillgängliga historieskrivningen tillhandahållits av dem som bedriver historisk revisionism. Syster White önskade sannerligen inte att ämnet om ”det dagliga” skulle göras till föremål för agitation under den historien, när det i själva verket var en liten minoritet av män som hon hade sagt leddes av ”änglar som blev utdrivna från himlen” och som gavs en offentlig plattform för att främja sina felaktiga idéer. Men att påstå att syster White någonsin upprätthöll tanken att det var i sin ordning att behålla villfarelse är exakt motsatsen till vad hon trodde.

”Bröder, såsom Kristi ambassadör varnar jag er att akta er för dessa sidofrågor, vilkas tendens är att leda sinnet bort från sanningen. Villfarelse är aldrig oskadlig. Den helgar aldrig, utan bringar alltid förvirring och splittring. Den är alltid farlig. Fienden har stor makt över sinnen som inte är grundligt befästa genom bön och förankrade i Bibelns sanning.” Testimonies, band 5, 292.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

”Vi har ingen tid att förlora. Oroliga tider ligger framför oss. Världen är uppfylld av krigets anda. Snart skall de hemsökelsens scener som omtalas i profetiorna äga rum. Profetian i det elfte kapitlet av Daniel har nästan nått sin fullständiga uppfyllelse. Mycket av den historia som har utspelat sig som uppfyllelse av denna profetia kommer att upprepas. I den trettionde versen talas det om en makt som ’skall bedrövas och vända tillbaka och visa harm mot det heliga förbundet; så skall han göra; ja, han skall återvända och förstå sig med dem som överger det heliga förbundet. Och härar skola stå på hans sida, och de skola ohelga helgedomens fäste, och de skola avskaffa det dagliga offret och uppställa förödelsens styggelse. Och dem som handla ogudaktigt mot förbundet skall han förleda med smicker; men det folk som känner sin Gud skall stå fast och utföra stora ting. Och de förståndiga bland folket skola undervisa många; likväl skola de falla genom svärd och eld, genom fångenskap och plundring, i många dagar. Och när de falla, skola de få en ringa hjälp; men många skola sluta sig till dem med smicker. Och somliga av de förståndiga skola falla, för att de må luttras och renas och göras vita intill ändens tid; ty ännu dröjer det till den bestämda tiden. Och konungen skall göra efter sitt gottfinnande; och han skall upphöja sig och förhäva sig över varje gud och tala förunderliga ting mot gudarnas Gud, och det skall gå honom väl till dess att vredesdomen har fullbordats; ty det som är beslutat måste ske.’ Daniel 11:30–36.”

”Scener liknande dem som beskrivs i dessa ord kommer att äga rum. Vi ser bevis för att Satan hastigt håller på att få herravälde över människors sinnen som inte har gudsfruktan för ögonen. Må alla läsa och förstå profetiorna i denna bok, ty vi går nu in i den nödens tid som omtalas:”

”Och på den tiden skall Mikael träda fram, den store fursten som står som försvarare för ditt folks barn; och det skall komma en tid av nöd, sådan som aldrig har varit sedan något folk blev till, ända till den tiden. Men på den tiden skall ditt folk bli frälst, var och en som finnes vara uppskriven i boken. Och många av dem som sover i jordens stoft skall vakna, några till evigt liv och några till skam och evig föraktelse. Och de förståndiga skall lysa såsom himlavalvets glans, och de som för många till rättfärdighet såsom stjärnorna för evigt och alltid. Men du, Daniel, tillslut orden och försegla boken intill ändens tid; många skall fara hit och dit, och kunskapen skall bli stor.” Daniel 12:1–4.” Manuscript Releases, nr 13, 394.